

PROLOOG

De Canadese IJszee, 5 maart 1953

Er leefde niets op het eiland. Dat zou ook niet kunnen.

Het was een lange richel: ruig, door stormen geteisterd gesteente dat uit het ijs en het ijskoude water van de Noordelijke IJszee stak, niet ver van de magnetische noordpool. Het eiland had min of meer de vorm van een halvmmaan, was twintig kilometer lang van oost naar west, en versmalde vanaf het breedste punt van drie kilometer breed tot vierhonderd meter breed bij de uiteinden, met een soort baai aan de westpunt. Twee markante pieken verhieven zich boven de smalle, met rotsen bezaaide kustvlakte, met daartussen een vergletsjerde pas.

Korstmos en hier en daar een plukje onvolgroeid, bevroren zee-gras klampten zich aan het naakte bestaan vast in de spleten van de rotsen. In de korte poolzomer streken soms drieteenmeeuwen en noordse stormvogels op de steile rotsen neer. Nu en dan sleepte een zeehond of walrus zich het grindstrand op en een heel enkele keer stapte een statige ijsbeer als een geestverschijning door de ijskoude nevels.

Maar niets leefde hier echt.

Het eiland was een van de talloze kruimels land die verspreid lagen tussen de noordkust van Canada en de Noordpool. Samen heetten ze de Queen Elizabeth Archipelago en het waren stuk voor stuk onherbergzame eilanden, geteisterd door sneeuwstormen.

Het overgrote deel van zijn bestaan was het eiland onbekend geweest, nooit door de mens bezocht. Misschien had een rondreizende Inuitjager de twee toppen uit de zeenevel aan de verre horizon zien verrijzen. In dat geval zal hij, met geen ander doel voor ogen dan zichzelf en zijn stam in leven te houden, niet op nader onderzoek zijn uitgegaan.

Of misschien had een negentiende-eeuwse ontdekkingsreiziger, vergeefs op zoek naar de noordwestelijke doorgang, het eiland met zijn dik ingepakte hand op zijn primitieve kaart getekend. In dat geval was zijn schip een van de noodlottige vaartuigen geweest die nimmer uit die wereld van ijs terugkeerden.

Deze eilanden bleven buiten de loop van de menselijke geschiedenis tot aan het begin van de, in dit geval terecht zo genoemde, Koude Oorlog. De Amerikaanse luchtmacht maakte eind jaren veertig luchtfoto's van de Queen Elizabeth Archipelago en

trof daarmee de eerste voorbereidingen voor de installatie van de Distant Early Warning-radarlijn van het North American Air Defense Command (NORAD). Het eiland kreeg toen ook een naam. De verveelde militaire cartograaf die het aan de wereldkaarten toevoegde, noemde het Wednesday, omdat het toch een naam moest hebben en omdat de luchtfoto in het midden van de week op zijn bureau terecht was gekomen.

Niet lang daarna kreeg Wednesday voor het eerst bezoek.

Door de diepe duisternis van de poolwinter raasde een kille wind, die om de pieken van het eiland gierde en de sneeuw van de noordhellingen liet stuiven, zodat het zwarte basalt naakt in de storm kwam te liggen.

Misschien bleef het eiland daarom onopgemerkt tot het te laat was.

Het geluid van krachtige vliegtuigmotoren kwam zwak opzetten vanuit het noorden, met de wind mee. Het zwol aan, maar er was niemand die het gebulder kon horen waarmee het vliegtuig laag over de kustlijn van het eiland vloog. Te laag. Plotseling bulderden de motoren nog harder en op het laatste moment gierden ze van wanhoop.

Daar kwam abrupt een eind aan met de harde, scheurende dreun van metaal tegen ijs. De eeuwige winden joelden van triomf.

De daaropvolgende halve eeuw zou niemand zich iets aan Wednesday gelegen laten liggen.

De Canadese IJszee, heden

Gehuld in fluorescerend oranje parka's en sneeuwscooterpakken, bogen de drie figuren, met een touw aan elkaar verbonden, zich over hun ijsbijlen om de laatste paar meters naar hun doel af te leggen. Ze hadden de zuidhelling van de bergkam beklommen, afgeschermd tegen de noordenwind. Nu ze zich over de rand van het kleine kale rotsplateau op de top worstelden, beukte de arctische valwind met volle kracht tegen hen aan. De ijzige wind joeg de temperatuur van net onder het vriespunt omlaag tot ver daaronder.

Het was een milde herfstmiddag op Wednesday.

De fletse, warmteloze bal van de zon gleed over de zuidelijke horizon en vulde de wereld met het vreemde, grijzige schijnsel van de wekenlange poolschemering.

Wie vanaf de top naar de omringende oceaan omlaag keek, kon het eiland nauwelijks van de zee onderscheiden. Het pakijs sloot Wednesday in, nieuw levend ijs dat hoge ruggen vormde op de stranden. De enige strepen open, donker water waren aan de horizon te vinden, in het spoor van de drijvende ijsbergen die aan de ijzige beklemming van de komende winter probeerden te ontkomen.

In het oosten hadden de voortjagende winden een sneeuwsluier over het andere eind van het eiland getrokken. De tweede, hogere berg was een donkere massa, gehuld in flarden van mist.

Het was een uitzicht als op een hel waar de ovens waren uitgezet, maar de drie die ernaar keken, vonden het juist opwindend.

De teamleider legde zijn hoofd in de nek en daagde de wind uit met een wild wolvengehuil. 'Ik neem dit eiland in bezit en geef het hierbij de naam... Ja, hoe gaan we het eigenlijk noemen?'

'Jij was als eerste boven, Ian,' merkte de kleinste van de drie klimmers op, haar stem gedempt door haar windmasker. 'En dus moeten we het Mount Rutherford noemen.'

'Nee! Dat hoeft niet!' protesteerde het derde lid van het klimteam. 'Onze charmante mevrouw Brown is de eerste vrouw die deze geduchte berg heeft beklommen. Het moet Mount Kayla heten.'

'Dat is heel aardig, Stefan, maar het levert je toch niet meer op dan een handdruk op de basis.'

Ian Rutherford, biologiestudent uit Oxford, grinnikte. 'Ik denk niet dat we ons er druk om hoeven te maken. Welke naam we het

ook geven, uiteindelijk noemen we het West Peak. Dat hebben we altijd gedaan.'

'Jij lijdt aan overdreven realisme, Ian.' Stefan Kropodkin, die onderzoek naar kosmische straling deed aan de McGill-universiteit, grijnsde in de dikke wollen sjaal die de onderste helft van zijn gezicht bedekte.

'Ik denk dat we op dit moment wel een beetje realisme kunnen gebruiken,' zei Kayla Brown, geofysicastudente aan de Purdue-universiteit. 'We liggen al een uur achter op het schema en Creston was er toch al op tegen dat we hierheen gingen.'

'Ook weer iemand met weinig romantiek in zijn ziel,' bromde Kropodkin.

'We hebben nog wel genoeg tijd voor een paar foto's,' vond Rutherford, en hij maakte zijn rugzak los. 'Daar kan Cresty toch moeilijk bezwaar tegen maken.'

Ze zagen het toen ze zich voorzichtig langs de rand van het kleine plateau bewogen. De scherpe ogen van de kleine aanstaande geofysica uit Indiana deden de ontdekking.

'Hé, jongens. Wat is dat? Daar op die gletsjer.'

Rutherford tuurde omlaag naar de pas tussen de bergtoppen. Er was daar iets. Het was nog net te zien door het waas van sneeuw. Hij schoof zijn sneeuwbril omhoog en haalde zijn kijker uit het foedraal. Terwijl hij er goed op lette dat hij het ijskoude metaal niet tegen zijn huid liet komen, tuurde hij door de lenzen.

'Verrek! Er is daar iets!' Hij gaf de kijker aan zijn vriend. 'Wat denk jij, Stefan?'

De Oost-Europeaan keek er een hele tijd naar. Toen liet hij de kijker zakken. 'Het is een vliegtuig,' zei hij verwonderd. 'Een vliegtuig op het ijs.'

2

Militair Trainingscentrum Huckleberry Ridge Mountain

Luitenant-kolonel Jonathan 'Jon' Smith, militair arts bij de Amerikaanse landmacht, stond met zijn rug naar de afgrond en keek voor het laatst in het rond.

Het was mooi hierboven. Vanaf dit punt kon je langs de westkant van de Cascade Range naar het zuiden kijken. De bergen waren allemaal steenblauwgrijs, sneeuw wit en woudgroen. Flarden mist hingen beschermend om de benedenhellingen en het gouden schijnsel van de zonsopgang viel tussen de toppen door. Als hij

zijn hoofd wat meer draaide, kwam de verre, afgeplatte kegel van Mount St. Helens in zijn gezichtsveld, met een dun waas van stoom boven de gapende krater van de vulkaan.

Het deed Smith denken aan lang vervlogen zomers in het Yellowstone Park, aan de trots en opwinding die hij voelde toen hij voor het eerst met zijn vader en oom Ian een trektocht door de wildernis maakte.

Dat kwam vooral door de lucht, kil, aangenaam en vol levenskracht. Hij haalde een laatste keer diep adem, genoot nog even en stapte toen achterwaarts de afgrond in.

Zijn horizon draaide negentig graden en de klimgordel had hem vast in een veilige omstrengeling: het dikke groene nylon touw dat door zijn karabiners was geleid, ving de spanning op. Toen hij op de verticale rotswand stond, werd zijn gewicht tegengehouden door het afdaalapparaat en de profielzolen van de Danner 'Fort Lewis'-klimschoenen die hij tegen het met korstmos bespikkelde zwarte basalt zette. Deze ervaring was nog zo nieuw voor hem dat hij grijnsde van opwinding. Allemachtig, dit was beter dan laboratoriumwerk!

'Oké, overste,' galmde de megafoon van de instructeur van onder aan de helling naar boven. 'Afzetten en rustig naar beneden zakken.'

Boven tuurden Smiths medeleerlingen, gekleed in dezelfde boscamouflage als hij, over de rand naar beneden. Dit was de grote steile helling, vijftig meter abseilen. De rest van het touw hing onder hem en Smith gaf een laatste rukje. Toen strekte hij zijn benen, zette zich tegen de rotswand af en liet het touw door het afdaalapparaat gaan.

Smith probeerde de totaal verschillende aspecten van zijn leven – soldaat, wetenschappelijk onderzoeker, medicus en spion – altijd met elkaar in evenwicht te brengen, en in het kader daarvan was deze training, gericht op oorlogvoering in de bergen, een daverend succes geweest.

In de afgelopen drie weken had hij zich met steeds meer enthousiasme op de zware training gestort. Zijn lichaam was gehard door het genadeloze regime van de wildernistraining. Bovendien was zijn hoofd weer helder geworden, na al die dagen dat hij in de laboratoria in Fort Detrick van het US Army's Medical Research Institute of Infectious Diseases (USAMRIID) van het Amerikaanse leger opgesloten had gezeten, het militaire instituut dat onderzoek deed naar besmettelijke ziekten.

Hij had weggezakte gevechtstechnieken weer opgefrist en nieu-

we geleerd: oriëntatie op ruig terrein, overleving onder extreem slechte weersomstandigheden, camouflage, schieten vanaf grote hoogte. En hij had kennisgemaakt met de kunst van het bergbeklimmen. Smith had met stijgijsers, rotshaken en pickel leren werken, en wat nog belangrijker was: hij had geleerd op het touw en de klimgordel te vertrouwen en de instinctieve menselijke angst voor grote hoogten van zich af te zetten.

De abseillijn gleed door de stalen ogen, de palm van Smiths dikke handschoen werd warm en zijn laarzen stootten zeven meter lager tegen de rotswand. Hij voelde dat zijn ogen zich samenknepen en zijn gezicht strakker ging staan. De adrenaline golfde door zijn aderen en hij zette zich opnieuw af en ging tien meter langs de rotswand omlaag.

‘Rustig aan.’ De stem van beneden.

Voor de derde keer zette hij zich krachtig af en liet hij zich naar beneden vallen. Het touw gierde en het afdaalapparaat rookte.

‘Rustig, overste... Rustig... Rustig...! IK ZEI RUSTIG, VERDOMME!’

Smith vertraagde zijn val door hard te remmen. Hij trok zich overeind, liet zich de laatste meter vallen en kwam met zijn schoenen op de laag dennennaalden aan de onderkant van de rotswand terecht. Hij liep achteruit bij het touw vandaan en wreef met zijn gloeiend hete handschoenen over de dij van zijn camouflagebroek.

Een potige sergeant van de commando’s met een zandkleurige baret op kwam naar hem toe. ‘Met alle respect, overste,’ zei hij nors, ‘maar u beseft hopelijk wel dat een officier hier net zo goed een doodsmak kan maken als een soldaat of een onderofficier.’

‘Ik geloof je op je woord, sergeant,’ zei Smith grijnzend.

‘En als ik RUSTIG zeg, meen ik dat, verdomme!’ De kliminstructeur zat al twintig jaar bij zowel het 75ste regiment Rangers als de vermaarde rode divisie Bergtroepen en was dus een nogal bevoorrecht persoon, zelfs in de ogen van een luitenant-kolonel.

Smith bond in en maakte het kinbandje van zijn helm los. ‘Ik begrijp het, sergeant. Ik liet me een beetje gaan. Slecht idee. De volgende keer doe ik het volgens het boekje.’

Milder gestemd knikte de instructeur terug. ‘Oké, overste. Het ging een beetje wild, maar het was een goede afdaling.’

‘Dank je, sergeant.’

De instructeur hield toezicht op de volgende leerling die naar beneden kwam en Smith ging naar de rand van het veld. Hij ontdeed zich van zijn helm en klimgordel, pakte een slappe jungle-

hoed uit de grote zak op zijn broekspijp, klopte hem in model en zette hem op zijn donkere, kortgeknipte haar.

Jon Smith was een man van begin veertig die er nog goed uitzag. Hij had brede schouders, een smalle taille en strakke spieren die hij dankte aan de training van de laatste tijd en ook aan een energieke levensstijl. Hij was aantrekkelijk op een krachtige, mannelijke manier, met fijne, gebruide gelaatstrekken, intens en enigszins onbeweeglijk, een gezicht dat goed geheimen kon bewaren. Zijn ogen, die een ongewone kleur donkerblauw waren, konden zo indringend dwars door een kamer heen kijken.

Nadat hij de zuivere berglucht nog eens diep in zijn longen had opgezogen, ging Smith tegen de onderkant van een torenhoge douglasspar zitten. Ooit had hij in deze wereld geleefd. In een eerdere fase van zijn carrière, voordat hij zich met onderzoek ging bezighouden en bij USAMRIID kwam, had hij een tijdje als medisch officier bij de Special Forces gezeten, gedetacheerd bij de teams. Het was een goede tijd geweest, met veel uitdagingen en kame-raadschap. Het was ook een tijd van angst en wanhoop geweest, maar over het geheel genomen een goede tijd.

De afgelopen dagen was er een gedachte bij hem opgekomen. Als hij nu eens weer in tactische dienst ging, misschien weer een tijdje bij de Special Forces? Als hij nu eens een tijdje naar het echte leger terugging?

Smith wist dat het niet meer dan een losse gedachte was. Hij had een te hoge rang om nog in het veld te kunnen opereren. Het beste wat hij kon krijgen, was een kantoorbaan, een staffunctie, waarschijnlijk op het Pentagon.

Bovendien, moest hij toegeven, was hij goed in het onderzoekswerk dat hij nu deed en was dat werk van cruciaal belang. USAMRIID was de eerste verdedigingslinie van Amerika tegen bio-terrorisme en de ziekten die zich daardoor over de wereld konden verspreiden, en Smith deed daar baanbrekend werk. Een belangrijke taak; dat viel niet te ontkennen.

En ten slotte was er zijn andere taak, al stond die niet in zijn officiële staat van dienst. Die taak was voortgekomen uit de nachtmerrie van een megalomaan, het Hades Project, en ook uit de dood van Sophia Russell, de vrouw van wie hij had gehouden en met wie hij had willen trouwen. Dat was een taak waar hij ook niet onderuit kon, niet als hij in vrede wilde leven met zichzelf.

Smith leunde ontspannen achterover tegen de bemoste stam van de spar en keek naar zijn medeleerlingen die een voor een langs

de rotswand abseilden. Evengoed was dit een mooie dag om sol-
daat te zijn.

3

Presidentieel buitenverblijf Camp David

Het presidentieel buitenverblijf Camp David bevond zich ruim honderd kilometer bij Washington vandaan in een zorgvuldig afgeschermd deel van de Catoctin Mountains.

Het was ontstaan in de turbulente jaren van de Tweede Wereldoorlog, toen de Geheime Dienst aan de veiligheid van het presidentiële jacht *Potomac* twijfelde en het verstandig vond om voor president Franklin Delano Roosevelt een nieuw, veiliger vakantieoord in de buurt van Washington te zoeken.

Ze vonden dat in het beboste heuvelland van Maryland. Het was tot dan toe een zomerkamp voor federale ambtenaren geweest, in het midden van de jaren dertig door het Civilian Conservation Corps gebouwd als pilotproject om te laten zien hoe onherbergzame natuurgebieden in cultuur gebracht konden worden.

Het kamp werd bemand door mariniers en marinepersoneel, een traditie uit de tijd van de *Potomac* die tot de dag van vandaag is gehandhaafd. Oorspronkelijk had het de codenaam 'Shangri-La'. Het buitenverblijf kreeg pas in de jaren vijftig de naam Camp David ter ere van president Eisenhowers kleinzoon.

In het buitenverblijf hebben veel belangrijke diplomatieke en politieke gebeurtenissen plaatsgevonden, zoals de beroemde Camp David-akkoorden tussen Egypte en Israël. Maar naast alle bijeenkomsten en conferenties waarvan in de nationale media verslag werd gedaan waren er ook bijeenkomsten die in het diepste geheim plaatsvonden.

Informeel gekleed in katoenen broek, poloshirt en golftrui, keek president Samuel Adams Castilla naar een Merlin-helikopter met de kleuren goud en donkerblauw van het presidentiële squadron. Toen het toestel boven het heliplatform kwam te hangen, vielen in de luchtstroom van de rotorbladen vuurrode bladeren uit de boomkruinen. Afgezien van de onvermijdelijke alerte bewakers – mariniers en geheim agenten – die op enige afstand bleven, stond Castilla daar in zijn eentje te wachten. Er stonden geen formele diplomatieke begroetingen op het programma. Geen tromgeroefel en trompetgeschal. Geen toekijkende journalisten.

Daar had Castilla's gast om gevraagd.

De gast stapte nu uit de helikopter, een stevig gebouwde man met vlezige kaken, kort grijs haar en een blauw krijstreeppak van Europese snit. Hij droeg dat pak alsof het niet goed zat, alsof hij een ander soort kleding gewend was. Toen hij het saluut van de marinier bij de trap automatisch beantwoordde, werd enigszins duidelijk wat die andere kleding zou kunnen zijn.

Castilla, een vroegere gouverneur van New Mexico en ondanks zijn meer dan vijftig jaren nog lang, slank en breedgeschouderd, liep met uitgestoken hand naar hem toe. ‘Welkom in Camp David, generaal,’ zei hij boven het gieren van de stationair draaiende motor van de Merlin uit.

Generaal Dmitri Baranov, bevelhebber van het 37^e Strategische Luchtmachtleger van de Russische Federatie, gaf hem een stevige, droge hand. ‘Het is een eer om hier te zijn, meneer de president. Namens mijn regering dank ik u nogmaals voor uw bereidheid om mij onder deze... uitzonderlijke omstandigheden te ontvangen.’

‘Geen dank, generaal. Onze naties hebben tegenwoordig veel gemeenschappelijke belangen. Overleg tussen onze overheden is altijd welkom.’

Of op zijn minst noodzakelijk, voegde Castilla er bij zichzelf aan toe.

Het nieuwe Rusland bezorgde de Verenigde Staten bijna evenveel problemen als de vroegere Sovjet-Unie, zij het wel in andere opzichten. De jonge Russische democratie, door corruptie geteisterd, politiek instabiel en met een economie die nog de grootste moeite had de puinhopen van het communisme weg te werken, dreigde voortdurend naar totalitarisme af te glijden dan wel helemaal in te storten. Geen van beide resultaten zou gunstig zijn voor de Verenigde Staten en Castilla had gezworen dat die dingen niet zouden gebeuren zolang hij in het Witte Huis zat.

Ondanks veel verzet van begrotingsbesnoeiers en een aantal ijzervreters uit de tijd van de Koude Oorlog, had Castilla een reeks wetten door het Huis van Afgevaardigden gejaagd die hem, zonder dat het expliciet zo werd gezegd, in staat stelden hulp aan andere landen te verlenen. Samen met president Potrenko van de Russische Federatie had hij enkele van de gevaarlijkste lekken in het Russische schip van staat gedicht. Op dit moment stond een voorstel voor nog zo’n hulpproject in het Huis van Afgevaardigden ter discussie. De uitkomst was allerminst zeker.

Nieuwe problemen met Rusland waren wel het laatste waaraan

de regering-Castilla behoefte had. Gelukkig was er de vorige avond een Russisch diplomatiek vliegtuig op luchtmachtbasis Andrews geland, met aan boord generaal Baranov, die een verzegelde brief bij zich had waarin president Potrenko hem tot zijn persoonlijke vertegenwoordiger benoemde. Baranov was gemachtigd om met president Castilla over 'een dringende aangelegenheid van wederzijds nationaal belang' te onderhandelen.

Castilla was bang dat dit alleen maar op nieuwe moeilijkheden kon wijzen. Baranov bevestigde die vrees.

'Hoezeer ik het ook betreur, de informatie die ik breng is misschien niet zo heel erg welkom, meneer de president.' De generaal keek even omlaag naar het afgesloten diplomatenkoffertje dat hij bij zich had.

'Wel, generaal, als u zo goed wilt zijn me te vergezellen? Dan kunnen we er in alle rust over praten.'

De teams van de Geheime Dienst veranderden onopvallend hun observatieposities. Castilla leidde zijn gast om de rotsige visvijver heen naar Aspen Lodge, de presidentiële residentie op Camp David.

Een paar minuten later zaten de twee mannen aan een tafel in Adirondackstijl op de brede veranda van de lodge. Een efficiënte maar discrete marinesteward bracht warme thee in glazen met zilverfiligraan, zoals in Rusland de gewoonte was.

Baranov nam een beleefd, ongeïnteresseerd slokje. 'Ik dank u voor uw gastvrijheid, meneer de president.'

Castilla knikte, al had hij op deze warme herfstdag waarschijnlijk liever een koud biertje gehad. 'Ik neem aan, generaal, dat deze aangelegenheid nogal spoedeisend is. Wat kunnen wij voor u en de Federatie doen?'

Baranov haalde een sleuteltje uit de zak van zijn vest. Hij zette het koffertje op de tafel, opende het met het sleuteltje en haalde er een map uit. Nadrukkelijk legde hij een aantal foto's op de tafel. 'Meneer de president, ik neem aan dat u deze foto's al kent.'

Castilla pakte een van de foto's op. Hij fronste zijn wenkbrauwen, zette zijn bril met titanium montuur recht en keek er aandachtig naar.

Het was een korrelige zwart-witvergroting van een videobeeld. De achtergrond bestond uit een onherbergzame ijsmassa, misschien het oppervlak van een gletsjer. In het midden lag het wrak van een groot viermotorig vliegtuig. Het was in wezen nog intact, maar een van de lange, rechte vleugels was verwrongen door de klap van de crash. Castilla wist genoeg van vliegtuigen om te zien

dat dit het wrak van een Boeing B29 bommenwerper was, het soort vliegtuig dat gebruikt was om in de nadagen van de Tweede Wereldoorlog het Japanse keizerrijk te bombarderen. Een dergelijk toestel had ook de eerste atoombommen op Hiroshima en Nagasaki laten vallen.

Tenminste, daar leek het op.

‘Het mysterieuze vliegtuig’, noemden sommige journalisten het. Anderen noemden het de polaire *Lady-Be-Good*, naar een neergestorte Amerikaanse bommenwerper uit de Tweede Wereldoorlog die pas jaren later in de Afrikaanse woestijn was teruggevonden. Deelnemers aan een wetenschappelijke expeditie in het Canadese poolgebied hadden het wrak op een berg boven hun basiskamp gevonden. Deze telelensfoto’s waren via internet en de nieuwsnetwerken over de hele wereld gegaan.

Het was het verhaal van de dag en er werd druk gespeculeerd over het vliegtuig en de bemanning.

‘Ik ken die foto,’ zei Castilla zorgvuldig, ‘maar ik vraag me af hoe dat antieke vliegtuig een reden tot bezorgdheid zou kunnen zijn voor onze twee naties.’

Castilla wist al dat het mysterieuze vliegtuig een reden tot bezorgdheid voor de Russen was. Dat was de laatste dagen aan de orde gekomen in zijn briefings over nationale veiligheid. Het was een echo op het radarscherm van de National Security Agency.

In de afgelopen paar dagen had de Russische regering zich steeds drukker gemaakt over dat mysterieuze vliegtuig. De internetvolgers van de NSA hadden plotseling veel activiteit gesignaleerd in bepaalde inlichtingenknooppunten van de Russische Federatie. Ze vonden ook honderden treffers op nieuwssites over de hele wereld. Nog eens honderden hits kwamen van sites die gewijd waren aan de multinationale wetenschappelijke expeditie waarvan leden het wrak hadden ontdekt, de vroegere organigrammen van de Amerikaanse luchtmacht, of de operaties daarvan in het noordpoolgebied in de loop van de tijd.

Castilla zou de Russen met hun eigen verklaring laten komen, al hadden hij en zijn inlichtingenadviseurs hun vermoedens.

De Rus bleef strak naar de foto’s op de tafel kijken. ‘Voordat ik daar antwoord op geef, meneer de president, moet ik u eerst een vraag stellen.’

Castilla pakte zijn eigen glas met fligraanwerk op. ‘Gaat uw gang.’

Baranov tikte op een van de foto’s. ‘Wat is de Amerikaanse overheid over dat vliegtuig aan de weet gekomen?’

‘We hebben de opmerkelijke ontdekking gedaan dat het geen Amerikaanse Superfortress was,’ antwoordde Castilla, en hij nam een slokje thee. ‘Onze militaire archieven zijn zorgvuldig doorzocht. We hebben inderdaad een klein aantal B29’s en hun opvolgers B50’s in het noordpoolgebied verloren, maar al die neergestorte bommenwerpers zijn teruggevonden. Sterker nog, we weten van alle Boeing B29’s die ooit tot de Amerikaanse strijdkrachten hebben behoord waar ze gebleven zijn.’

Castilla zette zijn glas neer. ‘In 1950 zijn er ook zevenentachtig Superfortresses aan Groot-Brittannië ter beschikking gesteld. De Britse luchtmacht noemde het toestel de Washington. We hebben bij het Britse ministerie van Luchtvaart geïnformeerd en geen van hun Washingtons is ooit verdwenen of heeft zelfs maar over het Canadese noordpoolgebied gevlogen. Uiteindelijk zijn alle vliegtuigen naar de Verenigde Staten teruggekeerd.’

Castilla keek rustig over de tafel. ‘Heb ik uw vraag daarmee beantwoord, generaal?’

Het duurde even voordat Baranov opkeek. ‘Helaas wel, meneer de president. En helaas moet ik u nu ook vertellen dat dit toestel heel goed van ons zou kunnen zijn. En als dat zo is, kan het misschien een grote bedreiging vormen voor onze beide naties en de wereld als geheel.’

‘Hoe dan, generaal?’

‘Dit vliegtuig zou wel eens een Toepolev TU4 zware bommenwerper kunnen zijn. Die heeft van de NAVO de codenaam “Bull” gekregen. Het vliegtuig, eh... lijkt sterk op uw B29. In de eerste jaren van de Koude Oorlog werden ze gebruikt door de Luchtmacht voor de Lange Afstand. We hebben het dan natuurlijk nog over de Sovjet-Unie. Op 5 maart 1953 verdween zo’n vliegtuig, codenaam Misja 124, tijdens een oefenvlucht boven de Noordpool. We wisten niet wat er met dat vliegtuig was gebeurd. Alle radio- en radarcontact met de bommenwerper ging verloren en we hebben het wrak nooit teruggevonden.’

Baranov haalde diep en nadrukkelijk adem. ‘We zijn bang dat het mysterieuze vliegtuig de Misja 124 is.’

Castilla fronste zijn wenkbrauwen. ‘En waarom zou een Sovjetbommenwerper die meer dan vijftig jaar geleden tijdens een oefenvlucht verloren ging meer zijn dan een overblijfsel uit de Koude Oorlog?’

‘Omdat de Misja 124 niet zomaar een bommenwerper was. Het toestel was een vliegend geschutemplacement voor strategische

biologische wapens en was op het moment van zijn verdwijning volledig bewapend.’

Ondanks de warmte van de middag en de hete thee die hij had gedronken ging er een huivering door Castilla heen. ‘Wat was het biologische wapen aan boord?’ vroeg hij.

‘Antrax, meneer de president. Antrax, klaar om als wapen gebruikt te worden. Na de problemen die uw land daar de laatste jaren mee heeft gehad zult u vast wel weten welke rampen zo’n wapen kan veroorzaken.’

‘Maar al te goed, generaal.’ Castilla trok een nors gezicht. Een grootheidswaanzinnige met een eenvoudig biologisch laboratorium en het idee dat hij God was, een vleugje poeder uit een geopende envelop – dat waren de beelden die door het hoofd van de president gingen.

‘De Misja 124 was voorzien van een verspreidingsstelsel voor een droge aerosol,’ ging Baranov verder. ‘De antrax zat in een hermetisch afgesloten roestvrijstalen reservoir in het voorste bommenruim van het vliegtuig. Mocht zich aan boord een noodsituatie voordoen, dan was het standaardprocedure dat dit reservoir boven open zee, of in dit geval boven het poolijs, werd uitgeworpen. Op de foto’s waarover wij beschikken is niet te zien of die procedure met succes is uitgevoerd. Het reservoir en de antrax daarin kunnen heel goed nog in het wrak aanwezig zijn.’

‘En ook nog steeds gevaarlijk?’

Baranov hief zijn handen met een machteloos gebaar. ‘Dat is heel goed mogelijk, meneer de president. In de vrieskou van de poolstreek kunnen de sporen nog net zo dodelijk zijn als toen ze in het vliegtuig werden geladen.’

‘Allemachtig.’

‘We doen in deze kwestie een dringend beroep op de hulp van de Verenigde Staten, meneer de president. Ten eerste om vast te stellen of dit... probleem werkelijk bestaat, en zo ja, om het op te lossen.’

De handen van de Rus bewogen zich langs de foto’s op de tafel. ‘Meneer de president, u zult wel begrijpen waarom mijn regering van mening is dat geheimhouding in deze zaak van het grootste belang is. Als bekend wordt dat er op het Noord-Amerikaanse continent een actief en gevaarlijk biologisch wapensysteem van de vroegere Sovjet-Unie is gevonden, kan dat de betrekkingen tussen de huidige Russische Federatie en de Verenigde Staten nog meer onder druk zetten dan nu al het geval is.’

‘Dat is nog zacht uitgedrukt,’ merkte Castilla grimmig op. ‘Van

de Gezamenlijke Russisch-Amerikaanse Antiterrorwet komt dan niets meer terecht. Afgezien daarvan: elke terroristische groepering of schurkenstaat op de planeet die van de neergestorte Misja hoort, ziet zijn kans schoon om een biologisch wapenarsenaal in handen te krijgen. Ze hoeven het alleen maar op te halen. Over hoeveel actieve bioagent hebben we het trouwens, generaal? Hoeveel kilo?’

‘Tonnen, meneer de president,’ zei de Rus met een stalen gezicht. ‘De Misja 124 had twee ton antrax aan boord.’

De Merlin van de mariniers verwijderde zich ronkend over de boomtoppen om generaal Baranov naar Washington en de Russische ambassade terug te brengen. Intussen liep Samuel Adams Castilla langzaam naar de Aspen Lodge terug. Zijn bewakers van de Geheime Dienst bleven op een afstand. Het was voor de teamleider duidelijk dat de president met zijn gedachten alleen wilde zijn.

Er zat nu iemand anders aan de tafel op de veranda van de lodge, een tamelijk kleine, grijzende zestiger met afhangende schouders. Nathaniel Frederic Klein was een anoniem type dat hard aan zijn anonimiteit werkte. Hij voldeed absoluut niet aan het klassieke beeld van een spionnenbaas. Op zijn best kon hij voor een gepensioneerde zakenman of leraar doorgaan. Toch was hij zowel een geharde CIA-veteraan als de directeur van de geheimste inlichtingen- en veiligheidsdienst van het westelijk halfrond.

In het begin van zijn eerste ambtstermijn had president Castilla te maken gehad met wat naderhand de Hadesfactor werd genoemd, een meedogenloze bioterrorcampagne die de dood van duizenden mensen over de hele wereld veroorzaakte. Het had toen maar heel weinig gescheeld of er waren miljoenen mensen omgekomen. In zijn latere evaluatie van het incident was Castilla tot onheilspellende conclusies gekomen over de capaciteit van Amerika om zulke bedreigingen het hoofd te bieden.

Omdat de Amerikaanse inlichtingen- en contraspionagediensten zo groot waren en zoveel verantwoordelijkheid droegen, waren ze log en bureaucratisch overbelast. Essentiële informatie werd omgeleid en kwam niet op de juiste bestemmingen aan. Rivaliteit tussen de verschillende diensten leidde tot onnodige frictie. Een groeiend aantal professionele politieke figuren wilde allereerst zichzelf indekken en smoorde daardoor elk operationeel initiatief in de kiem, zodat Amerika veel minder goed in staat was om op de snel veranderende wereldsituatie in te spelen.